

**TURBYLEV proti Rusku (č. 4722/09)
Rozsudek z 6. října 2015**

Použití jako důkazního materiálu „prohlášení o vzdání se a doznání“ získaného špatným zacházením a bez přítomnosti právního zástupce. V roce 2005 byl stěžovatel zadržen pro podezření ze spáchání loupežného přepadení. Ve vazbě se přiznal k tomu, že se na trestném činu podílel, a podepsal protokol o svém „vzdání se a doznání“, který sepsala policie. Když byl nazítří vyslýchán v přítomnosti svého právního zástupce, svoje přiznání odvolal s tím, že jej učinil pod tlakem a v důsledku špatného zacházení policejních důstojníků. Trestní vyšetřování údajného špatného zacházení bylo zahájeno ještě v roce 2005, ale bylo několikrát zastaveno a znovu otevřeno, aby bylo s konečnou platností uzavřeno v roce 2007. Ve stejném roce byl stěžovatel odsouzen k trestu odnětí svobody v délce šesti let.

Před ESLP, kde stěžovatel namítal porušení článku 6 Úmluvy, vláda připustila, že byl obětí špatného zacházení ze strany policejních důstojníků v rozporu s článkem 3 Úmluvy a nepopírala, že jeho přiznání bylo výsledkem tohoto zacházení. Namítala však, že přiznání nebylo jediným důkazem, na jehož základě byl stěžovatel uznán vinným a odsouzen. Podle názoru ESLP však právo nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu jednání nebo trestání je právem absolutním, které nedovoluje žádné výjimky za žádných okolností. Použití v trestním řízení důkazů, které byly získány v rozporu s ustanovením článku 3, má automaticky za následek nespravedlnost tohoto řízení, nezávisle na pravděpodobnou pravdivost přiznání a nezávisle na tom, zda jeho použití bylo rozhodujícím pro rozhodnutí o vině obžalovaného. Navíc předtím, než policie stěžovateli předložila „prohlášení o vzdání se a doznání“, informovala ho o tom, že má právo na právní zastoupení. Neexistence ve vnitrostátním právu požadavku mít přístup k právnímu zástupci v případě „prohlášení o vzdání se a doznání“ byla využita k obejití stěžovatelova práva jako *de facto* podezřelého na právní zastoupení a zajištění učinění takového doznání bez právního zastoupení, získaného za účelem podložení jeho viny. I za předpokladu, že by stěžovatel byl informován o svém právu neobviňovat sám sebe předtím, než „prohlášení o vzdání se a doznání“ učinil, nebylo možno mít za to, že se platně vzdal výsady neobviňovat se, neboť jeho prohlášení bylo výsledkem jednání odporujícího článku 3 Úmluvy.

Za těchto okolností ESLP konstatoval, že došlo k porušení článku 6 Úmluvy.